

Въ балканската война (1912/913 години) Д. Дебеляновъ се яви въ редоветѣ на войската и взе участие въ боеветѣ срещу гърцитѣ — завърна се въ София невредимъ. Презъ последнитѣ години умира майка му, и той остана пъленъ сиракъ. Голѣмата европейска война го завари като чиновникъ въ Сѣмътната Палата и първитѣ нѣколко месеца той не бѣ повиканъ на служба въ войската. Презъ 1916 г. замина като запасенъ подпоручикъ въ полка си. На тръгванѣ той бѣ казалъ на близкитѣ си другари:

— Азъ отивамъ и зная, че нѣма да се върна; ще блесна като искра и ще угасна.

На 3 октомврий сжщата година, при брѣга на Струма поетътъ бѣ смъртоносно пронизанъ отъ неприятелски куршумъ. Въ неговото тевтерче намѣриха нови стихове, които отсетне видѣха бѣлъ свѣтъ. Гробътъ му, обрасълъ въ трѣви и буренъ, остана въ гръцка земя, безъ кръстъ и безъ вѣнци. Днесъ никой не знае, де се покоятъ скжпитѣ останки на голѣмия поетъ и свиденъ синъ на Родината.

Димчо Дебеляновъ загина младъ, едва на 29 години. Макаръ да прекара живота си въ тегло, той много четѣше и се занимаваше. Безъ да е ходилъ въ чужбина, той изучи отлично френски и руски езикъ, а напоследъкъ бѣ почналъ да изучава и нѣмски. Преведе отъ френски редица разкази и повести, участвуваше въ редактирането на списанията Звено, Българанъ и Смѣхъ. Остави ни една сбирка стихотворения на брой 63 — едни отъ най-хубавитѣ бисери на нашата поезия. Четемъ тия стихотворения и мжка обзема душата ни, че тъй рано сме изгубили единъ голѣмъ поетъ, гордостта на новата българска поезия.